

ОДЕСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ АГРАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ФУНДАМЕНТАЛЬНА БІБЛІОТЕКА

СЦЕНАРІЙ

"СИМФОНІЯ КОХАННЯ"

УКЛАДАЧІ:

Бібліотекар II кат. Мамука Н.В.
Бібліотекар I кат. Башкатова Г.О.

ОДЕСА – 2011

«СИМФОНІЯ КОХАННЯ»

присвячено Ліні Костенко

(пісня 1+ слайды)

Любі друзі! Сьогодні ми відчинимо двері в дивовижно яскравий світ художнього слова видатного українського Митця Ліни Василівни Костенко.

Вона – з тих жінок, у яких закохуються з першого погляду, тих поеток, яких люблять із першого слова, тих людей, якими захоплюються з першої миті. Жива легенда, кришталевий голос совісті, духовний камертон української нації.

Її не можна не любити... Хоча, помиляюсь, можна... Можна не любити і не розуміти, якщо в тебе нема серце, а камінь, якщо в тебе не душа, а слід подиху нечистого... Хто не знає - нехай пізнає, нехай зануриться в глибини Її Світової душі, і тоді спробує звідти вибратись і забути назавжди. Нехай порине в Її думки і подивиться на світ зверху. Нехай довіриться Її жіночості і спробує торкнутися до всього навколо Її пальцями. Нехай просто подивиться довкола Її поглядом, почує все Її слухом, і сприйме все - і біле, і чорне - Її величною душею. Людина з великої літери - Ліна Костенко - „цариця поетів в Україні”.

Ліна Василівна Костенко народилася 19 березня 1930 р. в містечку Ржищеві на Київщині в учительській сім'ї. З 1936 р. жила в Києві, де й закінчила середню школу. Потім навчалася в Київському педагогічному інституті. В 1956 р. закінчила Московський літературний інститут.

Перша збірка *«Проміння землі»*, вийшла в 1957 р., а згодом в 1958 р. *«Вітрила»* викликали інтерес читача й критики. А збірка *«Мандрівки серця»* (1961) не лише закріпила успіх, а й засвідчила справжню творчу зрілість поетеси, поставила її ім'я поміж визначних майстрів української поезії.

На сьогодні **Л. Костенко** авторка близько десяти поетичних книг, серед яких найвідоміші: *«Над берегами вічної ріки»* (1977), *«Неповторність»* (1980), *«Сад нетанучих скульптур»* (1987), *«Вибране»* (1989) та інші. Перу письменниці належить історичний роман у віршах *«Маруся Чурай»* (1979), за який вона удостоєна *Державної премії ім. Т. Г. Шевченка* поеми *«Берестечко»* (1999, 2010). У 2010 року поетеса опублікувала перший прозовий роман *«Записки українського самашедшого»*, поява якого стала чи не найбільшою літературною подією року. А в лютому цього року вийшла поетична збірка Л.Костенко *«Річка Геракліта»*, куди ввійшли раніше написані вірші та 50 нових поезій.

(пісня 2)

Якось Гете сказав, що жінка-поет не здатна писати про речі, які вимагають аналізу, зусилля розуму. Жіноча область творчості — це почуття. Ліні Костенко вдається усе. Вона говорить про серйозне, важливе, вічне, аналізує, робить висновки, розмірковує — і все це пропускає через своє чутливе серце. Уся її творчість по-чоловічому поміркована, мудра і по-жіночому пристрасна.

Немає поетів, які б не писали про любов. І це не дивно. Бо серед людських почуттів воно займає чільне місце і, як кажуть, є мірилом людської душі.

Любов... Якою вона буває різною. Любов до землі, до Батьківщини. Любов до матері, рідних, близьких. Всепереможне та юне кохання до якоїсь єдиної на світі людини. І все це є любов — цілий всесвіт почуття, мудрості, святості, життя.

Золоту сторінку творчості Ліни Василівни становить її духовний діалог з матінкою природою. Це особливо ніжна струна її поетичної ліри, напоєної любов'ю до всього, що живе під небом рідної України.

Мене ізмалку люблять всі дерева,

І розуміє бузиновий Пан,

Чому верба, від крапель кришталева,

Мені сказала: «Здраствуй!» крізь туман.

Чому ліси чекають мене знову,

На щит піднявши сонце і зорю.

Я їх люблю. Я знаю їхню мову.

Я з ними теж мовчанням говорю.

Любов — це те вічне невисихаюче джерело, з якого народилася поезія Ліни Костенко. Любов — це Краса у її чистому розумінні. Поняття краси для поетеси стосується усього духовного й матеріального — сушого в усьому світі. Є краса природи, краса слова, краса почуттів, краса вчинків. Саме на шляху до Краси й народжуються поетичні шедеври, напоєні любов'ю до всього живого. І краса любові неможлива без вірності, перед ким би це не було.

(пісня 3)

Коли Бог не хоче дати людині долю, він дає їй талант. І тоді талант стає долею митця. На жаль, Ліна Костенко дуже мало розповідає про себе, про свою жіночу долю. Але талантом Бог її нагородив великим. ”. Її поезія — це талант, це гармонія. Гармонія мозку і душі, думки і почуття, змісту і форми. Талант поетеси, чудової жінки, що вміє відчувати, вміє дослуховуватися до найінтимніших своїх почуттів, проникати в найпотаємніші куточки людської душі, не міг не втілитися в поезіях про кохання. Ліна Костенко — тонкий лірик, автор блискучих поезій інтимного характеру

Кохання — Божий дар, який дається далеко не кожному. Більшості людей випадає на долю так і прожити своє життя, не відчувши цього великого почуття, а за кохання приймати і скороминучу закоханість, і фізичний потяг, і просто симпатію до людини. Тому, - якщо прийде до вас справжнє взаємне кохання,— бережіть його, а якщо воно буде нерозділене, нещасливе,— то не проклинайте.

Прекрасним і світлим твором про перші почуття є поезія, яка так і називається — «Світлий сонет».

Світлий сонет (студентка)

Як пощастило дівчині в сімнадцять,
в сімнадцять гарних, неповторних літ!
Ти не дивись, що дівчинка сумна ця.
Вона ридає, але все як слід.
Вона росте ще, завтра буде вишенька.
Але печаль приходить завчасу.
Це ще не сльози – це квітуча вишенька,
що на світанку струшує росу.
Вона в житті зіткнулась з неприємністю:
хлопчина їй не відповів взаємністю.
І то чому: бо любить іншу дівчину,
а вірність має душу неподільчиву.
Ти не дивись, що дівчинка сумна ця.
Як пощастило дівчинці в сімнадцять!

Почуття, якщо воно справжнє, глибоке, не любить тріскотняви. Воно ховається в глибині серця, стережеться грубого дотику і залишається з людиною «на сьогодні, на завтра, навік».

Розкажу тобі думку таємну,
дивний здогад мене обпик:
я залишуся в серці твоєму
на сьогодні, на завтра, навік.
І минатиме час, нанизавши
сотні вражень, імен і країн, –
на сьогодні, на завтра, назавжди! –
ти залишишся в серці моїм.
А чому? То чудна теорема,
на яку ти мене пририк.
То все разом, а ти – окремо.
І сьогодні, і завтра, й навік.

Найхарактерніша ознака почуттів героїнь Л. Костенко — максималізм. У цьому плані вони ніби продовжують жіночі типи Лесі Українки «Нічого такого не сталося. Бо хто ти для мене? Сторонній. Життя соталось, соталось Гіркими нитками іронії. Життя соталось, соталось, Лишився клубочок болю. Нічого такого не сталося. Ти просто схожий на Долю».

Але якою б сильною не була любов, лірична героїня Ліни Костенко нізащо не погодиться стати рабою почуття.

*** (студентка)

Бери мене в свої блаженні сни.
Лиш не зроби слухняною рабою,
не ошукай і крил не обітни!
Не допусти, щоб світ зійшовся клином,
і не присни, для чого я живу.
Даруй мені над шляхом тополиним
важкого сонця древню булаву.
Не дай мені заплутатись в дрібницях,
не розміняй на спотички доріг,
бо кості перевернуться в гробницях
гірких і гордих прадідів моїх.
І в них було кохання, як у мене,
і від любові тьмарився їм світ.
І їх жінки хапали за стремена,
та що поробиш,— тільки до воріт.
А там, а там... Жорстокий клекіт бою
і дзвін мечів до третьої весни...
Моя любове! Я перед тобою.
Бери мене в свої блаженні сни.

Така вона, любов ліричної героїні Ліни Костенко — палка, пристрасна, шира, горда і надзвичайно правдива.

(пісня 4)

Не говори печальними очима
те, що не можуть вимовить слова.
Так виникає ніжність самочинна.
Так виникає тиша грозова.

Чи ти мій сон, чи ти моя уява,
чи просто чорна магія чола...

За багато віків про кохання написано вже стільки, що, здається, нічого нового вже й не скажеш. Та Ліна Костенко знаходить щоразу нові і нові слова, нові відтінки, щоб повніше передати це незбагненне почуття, яке з усього живого можуть відчутти тільки люди.

"У світі злому і холодному..." (студент)

У світі злому і холодному,
де щастя зіткане з прощань,
чи ми пробачим одне одному
цю несподівану печаль?

Чи будем вік себе картати?
Але за віщо, Боже мій!

Я дуже тяжко Вами відболіла

Я дуже тяжко Вами відболіла.
Це все було, як марення, як сон.
Любов підкралась тихо, як Даліла,
а розум спав, довірливий Самсон.
Тепер пора прощатися нам. Будень.
На білих вікнах змерзли міражі.
І як ми будем, як тепер ми будем?! -
такі вже рідні і такі чужі.
Ця казка днів - вона була недовгою.
Цей світлий сон - пішов без вороття.
Це тихе сяйво над моєю долею! -
воно лишилось на усе життя.

Яка між нами райдуга стояла!
Яка між нами прірва пролягла!

Я не скажу і в пам'яті - коханий.
І все-таки, згадай мене колись.
Ішли дві долі різними шляхами.
На роздоріжжі долі обнялись.

За те, що серце калатати
посміло в ніжності німій?!

За ті передані привіти?
За тихий погляд, що п'янить?
Нехай це сонечко посвітить.
Нехай ця туга продзвенить.

**Очима ти сказав мені: люблю
(студентка)**

Очима ти сказав мені: люблю.
Душа складала свій тяжкий екзамен.
Мов тихий дзвін гірського кришталю,
несказане лишилось несказаним.

Життя ішло, минуло той перон.
гукала тиша рупором вокзальним.
Багато слів написано пером.
Несказане лишилось несказаним.

Світали ночі, вечорили дні.
Не раз хитнула доля терезами.
Слова як сонце сходили в мені.
Несказане лишилось несказаним.

(пісня 5)

Симфонія кохання у творчій палітрі поетеси – ніби «золоте пташення» поетичного саду. Ці перлини інтимної лірики дають щасливу нагоду делікатно доторкнутися до найяскравішого в душі автора. Читаючи її вірші про кохання, ми ніби поринаємо в дивовижний світ високих почуттів – святих і чистих, високошляхетних і одухотворених не лише поетичним генієм Ліни Костенко, а її високістю духу та мудрістю.

Змінюються часи і влада, змінюються життя і людський світогляд. Але незмінними залишаються найвищі істини, незмінною лишається людська потреба любити. Нерозгаданою залишається таємниця душі, в якій незгасним вогнем горить священне і нездоланне почуття любові.

*Нехай у Вашім серці завжди живе любов!
Людина, яка любить не пам'ятає зло.
Бажаю я Вам також, щоб Вас любили теж,
Без лестощів, всім серцем, відкрито і без меж!*

(пісня 6)

На цій ноті ми і закінчуємо нашу сьогоднішню зустріч.

Я хочу знати, любиш ти мене...(студент)

Я хочу знати, любиш ти мене,
чи це вже сон, який уже не сниться?
Моєї долі пекло потайне,
моя сама від себе таємниця!

Чи ти за мене душу віддаси,
чи розміняєш суєтно і дрібно?
Краса – і тільки, трішечки краси,
душі нічого більше не потрібно.

Чи, може, в цій калейдоскопі літ,
де все нещадно звичне і щоденне,
ти просто мені дивишся услід
і трохи любиш сни свої про мене?